

ПРИНЦИПИ КАДРОВОЇ РОБОТИ В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ

ПШОНКА *Артем Вікторович* - народний депутат України, кандидат юридичних наук

УДК 347.963.007(477)

В статті проаналізовані теоретичні основи кадрової роботи в органах прокуратури. Сформульовано поняття «принципи кадрової роботи в органах прокуратури». Вияснен перелік принципів кадрової роботи в органах прокуратури і дана їх характеристика.

Ключові слова: принципи, кадрова робота, органи прокуратури.

Зважаючи на реформування органів прокуратури України, трансформацію її основних функцій, постійні зміни в організаційно-штатній структурі, особливого значення набуває переосмислення основних засад організації та діяльності органів прокуратури. Слід зазначити, що підвищення ефективності діяльності будь-якого органу державної влади неможливо здійснити на належному рівні без поліпшення кадрової роботи. Така точка зору зумовлена тим, що кадри є безпосереднім суб'єктом реалізації політики усіх без винятку органів державної влади.

Кадрова робота в органах прокуратури базується на певних принципах (засадах) її організації і діяльності. Принципи кадрової роботи в органах прокуратури реалізуються через призму принципів організації та діяльності прокуратури, тому в даному випадку їх варто розглядати саме в такому контексті. Крім того, враховуючи тенденції сучасної правової науки, принципи кадрової роботи в органах прокуратури варто розглядати у взаємозв'язку із загальними положеннями

щодо принципів управлінської діяльності, а також принципів, властивих конституційному та адміністративному праву.

Питання кадрової роботи в державних органах розглядалися в працях В.Б. Аверьянова, М.І. Ануфрієва Г.В. Атаманчука, О.М. Бандурки, Ю.П. Битяка, М.М. Бурбики, С.В. Ківалова, Н.П. Матюхіної, О.М. Музичука, С.В. Петкова, Є.М. Поповича, В.В. Сухоноса. Але, необхідно звернути увагу, що визначення сутності та особливостей адміністративно-правових засад кадрової роботи в органах прокуратури України не отримало належного теоретико-правового опрацювання. Таким чином, зважаючи на надзвичайну важливість завдань, які стоять перед органами прокуратури України, проведення наукових досліджень щодо визначення принципів кадрової роботи в органах прокуратури набуває особливої актуальності.

Метою статті є удосконалення теоретичних засад кадрової роботи в органах прокуратури, визначення змісту поняття «принципи кадрової роботи в органах прокуратури», з'ясування переліку зазначених принципів та їх характеристика.

Новизна роботи полягає у тому, що дана робота є одним із перших комплексних досліджень теоретичних засад кадрової роботи в органах прокуратури; у роботі сформульовано поняття «принципи кадрової роботи в органах прокуратури України»; з'ясовано перелік зазначених принципів та надано їх характеристику.

Перш ніж аналізувати принципи організації та діяльності органів прокуратури, варто повернутися до загальноправового поняття принципів та їх класифікації. Це дасть можливість визначити їх місце у прокурорській системі та необхідність дотримання в ході її функціонування.

Загальноприйнято вважати, що принципами певної гілки чи органу влади є норми найбільш загального, керівного характеру, що визначають її (його) місце в системі єдиної державної влади, побудову основних інститутів та спрямовані на реалізацію завдань, що стоять перед нею (ним). Принципи діють у межах єдиної цілісної взаємопов'язаної і взаємозалежної системи, тому порушення одного з них тягне за собою порушення й інших.

Будучи єдиною, система принципів поділяється на три підсистеми: інституціональну (загальні принципи), функціональну (принципи процесуального характеру) й організаційну (принципи організації певної системи). Названі принципи хоча й пов'язані між собою, утворюють самостійні галузеві підсистеми, кожна з яких відрізняється сферою поширення і призначенням. Так, інституціональні принципи фіксують загальні відносини, що виникають при запровадженні певного інституту в суспільстві, окреслюють його місце в системі поділу влади й загальних засад взаємовідносин з іншими державними та приватними інститутами. Функціональні – стосуються певних процесуальних відносин. Організаційні – звернені до відносин, що виникають з приводу організації системи, структури органів, тобто у зв'язку з організаційними відносинами. Принципам властива мінливість, тому що вони є своєрідним відображенням законів суспільного розвитку, закономірностей управління, ціннісних основ суспільства. Як правило, нові управлінські засади з'являються на основі нового досвіду, аналізу, осмислення і узагальнення різних сфер практичної діяльності людей. Так, наприклад, розвиток управлінських відносин в системі кадрової роботи в органах прокуратури дає змогу виділити окрему групу спеціальних принципів, що стосуються саме вказаної сфери.

В науці адміністративного права немає однозначної відповіді стосовно класифікації принципів. Вчені-адміністративісти тривалий час виділяли й досліджували принципи управління, в структурі яких виокремлювали соціально-політичні або, як останнім часом стали називати, конституційні принципи [1, с. 67]. Згодом конституційні принципи були доповнені так званими організаційними, які, у свою чергу, поділяли на принципи побудови і діяльності [1, с. 66–68].

В. Плшкін поділяє принципи на дві групи. Перша включає в себе принципи, що впливають на всі сфери управління. Їх можна назвати загальними (раніше цю групу називали соціально-політичними, суспільно-політичними, організаційно-політичними або просто політичними) принципами. Друга – спеціальні (організаційно-технологічні) принципи побудови системи управління і принципи здійснення процесу управління. До загальних принципів управління належали такі: науковості, законності, гласності, гуманізму, розподілу влади, системності, плановості та конкретності. Спеціальні (організаційно-технологічні) принципи поділяли, у свою чергу, на дві підгрупи: принципи побудови системи управління та принципи здійснення процесу управління або функціонування системи управління [2, с. 109–114]. Інші науковці пропонували поділити принципи управління на основні та організаційні [3, с. 64].

Особливістю використання правових принципів у нормативному забезпеченні функціонування системи органів прокуратури є й те, що вони теж проходять певний процес реформування, адже принципи – це не догма, вони також коригуються, реформуються, як і право в цілому. Поступове еволюційне перетворення принципів – це об'єктивна необхідність [4, с. 59]. Такого перетворення набувають і принципи, що забезпечують діяльність прокуратури, нормативне закріплення яких у відповідних правових нормах наділяє їх регулятивною, ідеологічною та стимулюючою функціями. Підтвердження цьому є і найбільш поширена класифікація принципів на загальні, міжгалузеві та спеціальні.

Як уже відзначалося, вітчизняними науковцями розроблено і запропоновано різні

підходи до класифікації принципів, зокрема й у сфері адміністративного права. Частина з таких принципів є загальноправовими або базуються на із нормах вищої юридичної сили, як, наприклад, конституційний принцип рівності всіх перед законом. Зважаючи на це, доцільно аналізувати не лише принципи, законодавчо закріплені у відповідних правових актах, що регулюють питання діяльності органів прокуратури, але й виявити загальну систему принципів, що включають у себе основні засади різної юридичної природи та юридичної сили.

Першу основну групу принципів із вищезазначеної класифікації становлять загальноправові або конституційні. Дія таких принципів поширюється на всю систему правовідносин, оскільки вони прямо закріплені в Конституції України. Їх слід розглядати у взаємозв'язку із загальними положеннями у відношенні принципів, що характеризують організацію системи прокуратури, серед яких основне місце відводиться принципам, властивим конституційному та адміністративному праву. У Конституції України безпосередньо закріплено такі принципи як законність, рівність перед законом, відкритість роботи управлінського органу, обмеження створення і діяльності політичних партій в органах влади тощо.

Принцип законності у діяльності органів прокуратури у повній мірі відображає її правоохоронну сутність. Вказаний принцип стосується не лише діяльності, а й організації прокуратури, всіх її структурних елементів, у тому числі й кадрової сфери. Адже система прокуратури формується у точній відповідності до положень Конституції України та інших нормативно-правових актів. Суть вказаного принципу прямо відображена у ст. 19 Конституції України, відповідно до якої органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі закону [5].

Невід'ємним від принципу законності є визначений у ст. 8 Конституції України принцип верховенства права, що вимагає підпорядкування діяльності державних інститутів потребам реалізації прав людини, забезпечення їх пріоритетності перед усіма

іншими цінностями демократичної держави [5]. Принцип верховенства права вимагає підпорядкування діяльності державних інститутів (яким є й органи прокуратури) потребам реалізації прав людини, забезпечення їх пріоритетності перед усіма іншими цінностями демократичної держави. Основне призначення цього принципу полягає в забезпеченні свободи та прав людини, причому насамперед у її відносинах з державною владою та державними органами. Але, слід погодитися з тими науковцями, які зазначають, що принцип верховенства права визнається радше ідеалом, до здійснення якого має прагнути кожна держава, що намагається стати правовою, та й усі колективні суб'єкти соціуму, які прагнуть правового суспільства.

Не менш важливим принципом для прокурорської системи в цілому, так і кадрової роботи зокрема є принцип незалежності. Деякі дослідники досить слушно визначають його внутрішній і зовнішній аспекти. Законодавство акцентує увагу саме на зовнішньому аспекті. Так, працівники прокуратури здійснюють свої повноваження незалежно від будь-яких органів державної влади, посадових осіб, а також рішень громадських об'єднань чи органів. Працівники прокуратури не можуть належати до політичних партій чи рухів. Прокурори не можуть входити до складу комісій, комітетів та інших колегіальних органів, утворюваних радами або їх виконавчими органами.

Внутрішній аспект незалежності прокуратури пов'язаний із існуванням централізації в системі її органів. Мається на увазі забезпечення незалежності самих працівників прокуратури від будь-якого впливу, у тому числі й власної системи. Вони мають самостійно приймати рішення на основі власного переконання, конкретних обставин справи, керуючись принципом законності.

Відповідно до принципу єдності кожний працівник органу, підрозділу прокуратури виступає як представник єдиної прокурорської влади, єдиної державної системи, здійснюючи прокурорську діяльність у межах своєї компетенції. В ході реалізації функцій прокуратури будь-який прокурор може бути замінений іншим, а вищестоящий прокурор

може взяти на себе виконання повноважень нижчестоящего прокурора. Із принципом єдності тісно пов'язаний принцип централізації прокурорської системи, сутність якого полягає в тому, що підпорядкованість органів прокуратури йде лише по вертикалі - кожен прокурор підлеглий вищестоящому, а всі прокурори - Генеральному прокуророві України. Генеральний прокурор України у своїй діяльності підзвітний Верховній Раді України.

Вказані принципи варто розглядати у тісному зв'язку один з одним, і в той же час мати на увазі, що принцип централізації в більшій мірі відноситься до організаційних питань побудови структури управління органів прокуратури, а принцип єдності - до питань їх діяльності. Принцип централізації дозволяє прокуратурі проводити єдину, що направляється із центра, політику при здійсненні прокурорської діяльності, що є необхідною умовою забезпечення її ефективності.

Єдність у централізації прокурорської системи, підпорядкованість прокурорів по вертикалі не виключають можливої розумної ініціативи й самостійності окремих ланок прокурорської системи, зокрема, міських, районних і прирівняних до них прокуратур. Слід, проте, зробити застереження, що будь-яке підсилення централізації має своїм невід'ємним наслідком згортання ініціативи підлеглих прокурорів, і це може негативно вплинути на результативність їх діяльності. Так, підсилення ролі прокурорів АР Крим чи областей у вирішенні організаційних питань, які відносяться до компетенції Генеральної прокуратури України, небезпечні децентралізацією й розладом системи органів прокуратури України. З огляду на це, важливо знайти баланс інтересів всіх складових структури органів прокуратури елементів і водночас зберегти централізовану систему, оскільки лише реалізація цього принципу дозволяє вирішити завдання єдності та законності для всієї країни.

Як посягання на принцип централізації слід розцінювати спроби окремих владних структур домогтись від Генерального прокурора України призначення на посади прокурорів регіонального та місцевого рівнів

здійснювати за погодженням з відповідними територіальними (регіональними) органами державної влади і місцевого самоврядування. Погодитись з подібним підходом аж ніяк неможливо, оскільки це стане на заваді проведенню прокурорами на місцях єдиної правової політики Генеральної прокуратури України.

Реформування органів державної влади, у тому числі й органів системи прокуратури вимагає втілення нових принципів її діяльності, що відповідали б потребам встановлення служіння держави інтересам людини, і таким принципом є принцип реордінації. За визначенням Ю. Шемшученка та В. Авер'янова, реордінація реалізується шляхом, з одного боку, надання громадянам (як підвладним об'єктам) права вимагати від керівних, владарюючих суб'єктів належної поведінки щодо забезпечення прав і свобод громадян, а з іншого - покладання на цих суб'єктів чітких обов'язків щодо неухильного виконання зазначених вимог громадян [6, с. 9]. Нове адміністративне право прагне до того, щоб громадянин став рівноправним учасником відносин із державою. Принцип реордінації передбачає встановлення рівних прав щодо вимагання належної поведінки з обох сторін, а також рівного юридичного захисту цих прав у разі їх порушення [7, с. 12].

Аналіз наукової літератури свідчить, що проблема дослідження принципів організації та діяльності органів прокуратури до нині є досить актуальною для науки адміністративного права. На думку В. Малюги принципи організації і діяльності органів прокуратури слід розглядати як сукупність загальноприйнятих, об'єктивно обумовлених, взаємопов'язаних, основних положень, що вказують на сутність, побудову та функціонування всієї системи органів прокуратури [8, с. 9]. Дещо ширше зазначене поняття визначено М. Мичком: це закріплені в Конституції та інших законах основоположні вимоги, що виражають соціальне і державне призначення прокуратури, визначають завдання і призначення прокурорів, щодо здійснення покладених на них функцій, а також містять у собі ознаки, що визначають організаційний устрій прокуратури, від-

мінність її від інших державних органів, у тому числі й від правоохоронних [9, с. 295]. Схожих позицій дотримується й М. Косюта, роблячи акцент на закріплення в принципах правових та моральних норм поведінки посадових осіб, регламентації здійснення ними владної діяльності [10, с. 255].

Як відомо принципи організації і діяльності прокуратури України закріплені у ст. 6 Закону України «Про прокуратуру». У результаті аналізу зазначеної статті до числа основних принципів організації і діяльності прокуратури України можна віднести такі: єдності прокурорської системи, централізації органів прокуратури, законності, незалежності, гласності, позапартійності, захисту прав і свобод громадян.

Але, як зазначає І. Орищенко, не всі принципи організації та діяльності прокуратури прямо визначені у спеціальному законодавстві та підзаконних актах; інколи вони дещо деталізуються, що має наслідком виділення принципів, що співвідносяться як ціле та окреме; часто принципи ототожнюються із завданнями тощо [11, с. 692]. Так, у п. 3 ст. 6 Закону України «Про прокуратуру» як принцип зазначений «... захист у межах своєї компетенції права і свободи громадян на засадах їх рівності перед законом», що одночасно є й завданням прокуратури відповідно до п. 2 ст.4 вказаного закону [12].

Неоднозначні підходи склалися у науковців і до питання класифікації принципів організації і діяльності прокуратури. М. Мичко поділяє їх на організаційні та функціональні [9, с. 299]. Досить слушної думки дотримується В. Малюга, що класифікація таких принципів носить досить умовний характер, оскільки вони взаємопов'язані між собою, взаємообумовлюють та доповнюють один одного, утворюючи складну соціально-правову систему [8, с. 85]. І. Орищенко пропонує поділити принципи організації і діяльності прокуратури на загальні (єдності, централізації, законності, гласності, незалежності) та внутрішньо організаційні (територіальності, функціональності) [11, с. 693].

Вважаємо, що вагоме значення для функціонування прокуратури України має низка

інших управлінських принципів, які є загальноправовими, але мають свою специфіку. Це принцип пріоритету прав громадян при їх здійсненні; принцип раціоналізму або ефективності в роботі державного органу; принцип компетентності державного органу і принцип компетентності особи, що здійснює управлінську діяльність; рівність громадян перед суб'єктом управлінського впливу; принцип відповідальності осіб, що здійснюють управлінську діяльність; принцип плановірності та інші.

Принцип пріоритету прав громадян є одним із засадничих принципів управління, яким мають керуватися у своїй діяльності всі державні структури, в тому числі й прокуратура. Суть вказаного принципу полягає в тому, що управлінський орган має функціонувати з метою найбільш повної реалізації інтересів громадян та публічних інтересів. Одним із напрямків реалізації цього принципу є робота прокуратури із зверненнями громадян, яка також має свою специфіку. Адже громадянин в більшості випадків звертається до прокуратури у зв'язку з порушенням цього принципу іншими державними органами. Тому вагоме значення має удосконалення форм і методів роботи, зокрема щодо доступу до інформації, консультування, індивідуального прийому тощо. Важливим є усвідомлення зазначеного принципу кожним працівником, розуміння ним того, що він працює, перш за все, не для задоволення потреб держави, а для забезпечення прав громадян.

Не менш важливим принципом здійснення управлінської діяльності є принцип раціоналізму або ефективності, яким мають керуватися на всіх рівнях управління, з огляду на те, що управління є, перш за все, практичною діяльністю. Адже раціоналізм в діях дозволить управлінському персоналу якнайповніше задовольнити публічний інтерес, досягти максимальних результатів за допомогою найменших затрат людських ресурсів, фінансів тощо.

Вагоме значення має дотримання принципу компетентності, що загалом передбачає юридичну здатність управлінського органу здійснювати управлінський вплив відповідно до встановленої компетенції. Для

роботи державного органу, в тому числі й прокуратури, важливе значення мають такі засадничі ідеї цього принципу: компетенція не повинна перевищуватись, але й має реально втілюватись у практичних завданнях; можливість реального, якісного виконання обов'язків; дотримання прав як реалізація компетентності; самостійність та незалежність органу та його посадових осіб в межах своїх повноважень. Взаємопов'язаним з даним принципом є принцип компетентності посадових осіб, що здійснюють управлінську діяльність. Зміст даного принципу полягає у професіоналізмі посадових та службових осіб, через його порушення можуть бути дискредитовані органи державної влади, ними представлені.

Одним із демократичних принципів, яким мають керуватись особи, що здійснюють управлінську діяльність, є принцип рівності громадян перед суб'єктом управлінського впливу. Він є елементом загального принципу рівності громадян перед законом, що є також невід'ємним правом людини відповідно до міжнародних нормативно-правових актів та Конституції України. Більш вужче цей принцип розуміється як однакове ставлення посадових та службових осіб до громадян незалежно від їх соціального статусу.

Досить важливе значення має сьогодні принцип відповідальності осіб, що здійснюють управлінську діяльність. Юридична відповідальність передбачає можливість визнання рішення, дії чи бездіяльності неправомірними і наступного поновлення порушених суб'єктивних прав чи обов'язків, відшкодування за рахунок держави матеріальної чи моральної шкоди, завданої такими рішеннями та наступну персональну юридичну відповідальність посадових осіб.

Принципом, що забезпечує ефективну діяльність будь-якого органу, у тому числі прокуратури, є принцип планованості у здійсненні його діяльності. Зміст вказаного принципу полягає у тому, що функціонування органу влади та його персоналу має відбуватись на основі та відповідно до розроблених раніше планів. Це забезпечить вибір шляхів та змісту діяльності, послідовність реалізації цілей та завдань, вибір матеріаль-

них та організаційних засобів, виконання термінів тощо [13, с. 27].

У єдності із вищевказаними принципами варто розглядати й принципи кадрової роботи в органах прокуратури. Ця єдність розуміється таким чином: вказані вище принципи досить тісно взаємопов'язані із кадровою діяльністю і принципи кадрової роботи варто розглядати як спеціальні у загальній системі принципів прокуратури.

Кадрова робота являє собою частину, функцію системи управління в органах прокуратури, у зв'язку з чим загальні управлінські принципи повністю поширюються й на зазначену сферу. У той же час кадрова функція, як і будь-яка інша функція управління, заснована на низці специфічних, тільки їй притаманних принципів. Хоча вказаної позиції дотримуються не всі науковці. Деякі фахівці вважають, що нема потреби збільшувати їх перелік чи виокремлювати якимось чином. Цілком достатньо існуючих принципів соціального управління, таких як науковість, законність, гласність, гуманізм, розподіл влади, системність, плановість, конкретність тощо. Безумовно, використання цих принципів стосовно роботи з кадрами є досить важливим, та все ж варто звернути увагу й на спеціальні принципи кадрової роботи.

Вважаємо, що під принципами кадрової роботи в органах прокуратури слід розуміти основні ідеї, керівні настанови, закріплені у нормах права, що виражають об'єктивні закономірності та визначають науково обґрунтовані напрями реалізації кадрової функції.

У науковій літературі визначено досить широке коло спеціальних принципів кадрової роботи. Так, В. Дерев'янку наголошує, що формування кадрової політики в органах прокуратури має будуватись на загальних конституційних засадах державної служби з урахуванням специфіки прокурорської діяльності:

- суворої відповідності кадрової роботи вимогам чинної Конституції та законів і пріоритет останніх над підзаконними нормативно-правовими актами;
- пріоритету прав і свобод людини й громадянина, їх безпосередньої дії, що зобов'язує кадрові органи дотримуватись і

захищати права і свободи людини й громадянина;

- рівного доступу громадян України до служби в органах прокуратури;
- професіоналізму і компетентності (стосується як об'єктного, так і суб'єктного складу кадрової роботи);
- гласності (прозорості);
- відповідальності працівників за рішення, які вони готують і приймають, за виконання своїх посадових обов'язків, закріплених у законодавстві [14, с. 106].

Інші автори до спеціальних принципів кадрової роботи в органах прокуратури відносять:

- принцип динамізму у сполученні зі стабільністю і мобільністю кадрів;
- принцип визначення оптимальних термінів перебування на посадах прокурорів і слідчих;
- принцип перспективності просування по службі;
- принцип бездоганної репутації;
- принцип сполучення демократизму, гласності та конфіденційності при доборі, розстановці, вихованні кадрів органів прокуратури;
- принцип професіоналізму та компетентності;
- принцип довіри до кадрів;
- принцип позапартійності;
- принцип стабільності і ротації в сполученні з правом на просування по службі;
- принцип відповідальності керівників органів прокуратури будь-якого рівня за добір, розстановку і виховання прокурорських кадрів;
- принцип наступництва і відновлення кадрів, оптимального співвідношення досвідчених і молодих співробітників;
- принцип загальних і рівних вимог щодо проходження служби в органах прокуратури [15, с. 58].

На основі аналізу запропонованих підходів вважаємо, що принципи кадрової роботи можна класифікувати на:

- загальні (конституційні);
- організаційно-функціональні (стосується певних кадрових процедур);
- спеціальні (є головними ідеями, засадами саме для кадрового складу).

Вважаємо, що перелік принципів, що можуть застосовуватись в організації та діяльності системи прокуратури не є вичерпними. Названі принципи було виокремлено виходячи саме з проблематики організаційно-правових засад кадрової роботи в органах прокуратури України.

На наш погляд, принципи діяльності органів прокуратури (а кадрова робота є її неподільною складовою) перебувають у тісному взаємозв'язку, доповнюючи та підсилюючи один одного. Ця особливість основних засад організації й діяльності прокуратури має важливе теоретичне і практичне значення. Теоретичний аспект полягає в тому, що принципи прокуратури утворюють єдину систему, випадання з якої хоча б одного із них обумовить руйнування всієї системи. Практичний аспект означає, що реалізація даних принципів на практиці можлива на основі комплексного підходу. Вибірковий підхід до їх реалізації не призведе до бажаного результату. Іншою особливістю принципів прокурорської системи є те, що вони є принципами організації та діяльності прокуратури. Спроба розірвати єдність, неподільність вказаних принципів – це спроба розірвати органічний зв'язок між структурними засадами та елементами єдиної системи, що не сприятиме її ефективному функціонуванню.

Література

1. Философский энциклопедический словарь / Губский Е. Ф., Кораблева Г. В., Лутченко В. А. – М. : ИНФРА-М, 1997. – 576 с.
2. Научные основы государственного управления в СССР / [Азовкин И.А., Вишняков В.Г., Гайдуков Д.А., Долгополов Ю.Б. и др. ; редкол.: Лунев А.Е., Пискотин М.И., Ямпольская Ц.А.]. – М. : Наука, 1968. – 439 с.
3. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / В. М. Плішкін ; за ред. Ю. Ф. Кравченка. – К. : Нац. акад. внутр. справ України, 1999. – 702 с.
4. Четвериков В.С. Основы управления в органах внутренних дел / В.С. Четвериков. – М.: Акад. МВД СССР, 1989. – 279 с.
5. Конституція України : від 28.06.1996

АНОТАЦІЯ

У статті проаналізовано теоретичні засади кадрової роботи в органах прокуратури. Сформульовано поняття «принципи кадрової роботи в органах прокуратури України». З'ясовано перелік принципів кадрової роботи в органах прокуратури України та надано їх характеристику.

SUMMARY

The article analyzes theoretical foundations of the personnel management in the bodies of public prosecution. Concept of «principles of the personnel management in the bodies of public prosecution of Ukraine» is formulated. A list of principles of the personnel management in the bodies of public prosecution of Ukraine is developed, their characteristics are given.

// Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

6. Шемшученко Ю. Людина і реформування адміністративного права / Ю. Шемшученко, В. Авер'янов // Урядовий кур'єр. – 2000. – № 53. – 23 березня.

7. Державне управління та адміністративне право в сучасній Україні: актуальні проблеми реформування / за заг. ред. В. Б. Авер'янова, І.Б. Коліушка. – К. : Вид-во Укр. акад. держ. управління при Президентові України, 1999. – 50 с.

8. Малюга В.І. Принципи організації та діяльності прокуратури України : дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.10 / Малюга В.І. – К., 2002. – 205 с.

9. Мичко М.І. Проблеми функцій і організаційного устрою прокуратури України : дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.10 / Мичко М.І. – Х., 2001. – 376 с.

10. Косюта М.В. Проблеми та шляхи розвитку прокуратури України в умовах побудови демократичної правової держави : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.10 / Косюта М.В. – Одеса, 2002. – 467с.

11. Орищенко І.В. Щодо принципів організації та діяльності прокуратури України / І.В. Орищенко // Форум права. – 2012. – С.691–696.

12. Про прокуратуру : закон України від 05.11.1991, № 1789 // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.

13. Атаманчук Г.В. Государственное управление: проблемы методологии правового исследования / Г.В. Атаманчук. - М.: Юрид. лит-ра, 1975. – 239 с.

14. Дерев'янюк В.В. Теоретична сутність та зміст окремих понятійно-нормативних категорій в роботі органів прокуратури / В.В. Дерев'янюк // Наукові праці МАУП. – 2012. – вип. 2 (33). – С. 105 – 108.

15. Організація роботи та управління в органах прокуратури: навчальний посібник у запитаннях і відповідях : за загальною редакцією Якимчука М.К. та Європіної І. В. – К.: Національна академія прокуратури України, 2009. – 207 с.